

[Energiministeren]

til forvaltningen af §§ 14 og 15 for så vidt angår DUC-aktiviteter, at den skulle indebære som det andet ekstrem, at der ikke er nogen realitet i det styrede indvindingsforløb, som tilladelser efter §§ 14 og 15 vil indebære. Begge ekstremer må jeg tage fuldstændig afstand fra. Der er ingen af dem, der nærmer sig realiteterne. Andet tror jeg ikke det er sagligt muligt at svare hr. Wilhjelm nu. Jeg tror, det er simpelt hen umuligt sagligt at gå længere ind i diskussionen end det, der her er tale om.

Dernæst en bemærkning til fru Annelise Godefrens, som tappert fastholder, at det konservative initiativ har haft en virkning, og jeg tror, det mest nådige, vi kan foretage os i bredt, venligt fællesskab her i folketingsalen, er at lade debatten stå på det for så vidt angår de konservatives indsats. Jeg tror ikke, det fører til noget at gå videre ind i det, men jeg har svært ved at tilbageholde den bemærkning, at det er faktisk en realistisk melding fra de egentlige forhandlinger, at det konservative indslag ikke aftvang særlig interesse.

Hr. Kalnæs bad mig bekræfte, at der ville blive tale om voldgift om et års tid, hvis ikke regeringens oplæg med hensyn til arbejdsprogrammerne bliver fulgt, og det må jeg selvfølgelig svare ja til. De arbejdsprogrammer, der skal godkendes, bliver til i et forhandlingsforløb mellem bevillingshaverne og regeringen, og hvis ikke det forhandlingsforløb fører til det, regeringen mener der bør være tale om, så træder næste aftalte fase i den samlede beslutningsproces for disse arbejdsprogrammernes vedkommende i kraft. Så må man have afgjort, hvad niveauet derefter skal være, og så er reglen i øvrigt den, at hvis bevillingshaverne så ikke vil gennemføre det, en voldgift fastsætter, så skal de aflevere den pågældende eller de pågældende blokke. Det er, hvad der har kunnet fastsættes som en velordnet procedure for at sikre, at disse arbejdsprogrammer bliver til inden for en vis tidsfrist, og at de har en bestemt konkret virkning på aktiviteterne.

Så spørger hr. Kalnæs også på en ualmindelig vanskelig måde – ikke at hr. Kalnæs stiller sig vanskeligt an ved at spørge sådan, men spørgsmålets karakter er ualmindelig vanskelig. Han ønsker en vurdering fra regeringens side af, om det er et godt forlig, hvis A. P. Møller sidder på al olien eller på halv-

delen og sådan noget. Vi bliver fri for et spørgsmål om, hvis det var på 23,85 pct. af olien osv., og det viser vel i en nøddeskal, at spørgsmål af den karakter er det urimeligt at få klare svar på; det vil altså heller ikke blive tilfældet her. Vi mener, at det er en god aftale, der er tale om, sådan som vi kan vurdere tingene, med den viden vi har, og vi mener også – det vil jeg godt understrege her – at der er basis for at få andre selskaber i gang. Vores erfaring i vores løbende kontakt med en række selskaber også omkring og efter indgåelsen af denne aftale har ikke fået os til at mindske forventningerne med hensyn til muligheden for at inddrage andre selskaber i fremtiden her i Danmark.

Det er billedet, som det faktisk tegner sig.

Til fru Lone Dybkjær har jeg også med denne bemærkning svaret lidt på det spørgsmål, der supplerende blev stillet her. Det blev præcist formuleret sådan, at fru Lone Dybkjær ønskede DeGolyer & MacNaughtons skøn for den generelle efterforskningsaktivitet her, og jeg kan svare, at vurderingen er den, som jeg tidligere har sagt, at for så vidt angår efterforskningsaktiviteten vurderet på baggrund af dels lovgivningen som gennemført, dels forhandlingsresultatet som gennemført, er der ikke baggrund for nogen forventning om nogen væsentlig ændring overhovedet i aktivitetsniveauet. Det er det, som vores konsulenter sikkert kan udtale sig om. Hvad er reaktionen for så vidt angår efterforskningsaktiviteten som følge af dette? Men jeg gjorde omhyggeligt opmærksom på i mit foregående indlæg, at for så vidt angår spørgsmålet om, hvad der er af olie i områder, man ikke har eftersøgt grundigt endnu, da er konsulenterne ligesom alle andre fornuftige mennesker tilbageholdende med at have en mening på forhånd. Det er noget andet. Det vil kun erfaringen kunne give os bedre viden om, og det er det ansvar, vi skal leve op til i forvaltningen af vores sokkel i det hele taget. Det er såmænd folketingets største udfordring, når det gælder de kommende år, og de redskaber, vi har brug for i den henseende. Det drejer sig først og fremmest om den undergrundslov, som der blev fremsat forslag om i går.

Til hr. Waldorff, som stiller supplerende spørgsmål omkring forhandlingsbestemmelsen eller klausulen i aftalen, kan jeg ikke sige andet, end at det, som selve ordlyden inde-